

Personal Preparation to Meet the Savior

By Elder Dale G. Renlund
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Personlig forberedelse til at møde Frelseren

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

April 2025 general conference

Follow the Savior's teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

My dear brothers and sisters, last October, President Russell M. Nelson taught, “Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ.” When President Nelson speaks about the Second Coming, it is always with joyful optimism. However, a girl in Primary recently told me that she becomes anxious whenever the Second Coming is mentioned. She said, “I’m scared because bad things are going to happen before Jesus comes again.”

It is not just children who may feel this way. The best advice for her, for you, and for me is to follow the Savior’s teachings. His instructions are neither mysterious nor complex. When we follow them, we do not need to fear or be anxious.

Toward the end of His mortal ministry, Jesus Christ was asked when He would come again. In answering, He taught three parables, recorded in Matthew 25, about how to prepare to meet Him—whether at His Second Coming or whenever we leave this world. These teachings are crucial because personal preparation to meet Him is central to life’s purpose.

The Savior first told the parable of the ten virgins. In this parable, ten virgins went to a wedding feast. Five wisely brought oil to fill their lamps, and five foolishly did not. When the bridegroom’s imminent arrival was announced, the foolish virgins left to buy oil. When they

Følg Frelserens lærdomme. Hans instruktioner er hverken mystiske eller indviklede. Når vi følger dem, behøver vi hverken at frygte eller at være ængstelige.

Mine kære brødre og søstre, i oktober sagde præsident Russell M. Nelson: »Nu er tiden inde til, at I og jeg forbereder os på vor Herre og Frelser, Jesu Kristi, andet komme.« Når præsident Nelson taler om det andet komme, er det altid med glædesfyldt optimisme. En pige i Primary fortalte mig dog for nylig, at hun bliver nervøs, når det andet komme bliver nævnt. Hun sagde: »Jeg er bange, fordi der vil ske dårlige ting, før Jesus kommer igen.«

Det er ikke kun børn, der kan have det sådan. Det bedste råd til hende, jer og mig selv er at følge Frelserens lærdomme. Hans instruktioner er hverken mystiske eller indviklede. Når vi følger dem, behøver vi hverken at frygte eller at være ængstelige.

Jesus Kristus blev mod slutningen af sin jordiske tjenestegerning spurgt om, hvornår han ville komme igen. Som svar underviste han med tre lignelser, som findes i Matthæus 25, der handler om, hvordan man forbereder sig på at møde ham – hvad enten det er ved hans andet komme eller hvornår vi end forlader denne verden. Disse lærdomme er afgørende, fordi personlig forberedelse til at møde ham er centralt for livets formål.

Frelseren fortalte først lignelsen om de ti brudepiger. I denne lignelse tog ti brudepiger til bryllupsfest. Fem af dem var kloge og kom med olie til at fylde på deres lamper, og fem af dem var tåbelige og havde ikke noget med. Da brudgommens snarlige ankomst blev bekendtgjort,

returned, it was too late; the door to the feast was shut.

Jesus identified three aspects of the parable to help us. He explained:

“And at that day, when I shall come in my glory, shall the parable be fulfilled which I spake concerning the ten virgins.

“For they that are wise and have received the truth, and have taken the Holy Spirit for their guide, and have not been deceived—verily I say unto you, they shall ... abide the day.”

In other words, they did not need to fear or be anxious, because they would survive and prosper. They would prevail.

If we are wise, we receive the truth by accepting the gospel of Jesus Christ through priesthood ordinances and covenants. Next, we strive to remain worthy of having the Holy Ghost always with us. This capability must be acquired individually and personally, drop by drop. Consistent, personal, private acts of devotion invite the Holy Ghost to guide us.

The third element that Jesus highlighted is avoiding deception. The Savior warned:

“Take heed that no man deceive you.

“For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.”

The Savior knew pretenders would try to deceive the very elect and that many disciples would be duped. We should neither believe those who falsely claim divine sanction nor venture into metaphorical deserts or secret chambers to be taught by counterfeits.

The Book of Mormon teaches us how we can differentiate deceivers from disciples. Disciples always promote believing in God, serving Him, and doing good. We will not be deceived when we seek and take counsel from trusted individuals who are themselves faithful disciples of the Savior.

We can also avoid deception by worshipping regularly in the temple. This helps us maintain an eternal perspective and protects us from influences that might distract or divert us from the covenant path.

The essential lesson of this parable of the ten virgins is that we are wise when we accept the gospel, seek to have the Holy Ghost with us, and avoid deception. The five wise virgins could not help those without oil; no one can accept the

tog de tåbelige brudepiger af sted for at købe olie. Da de kom tilbage, var det for sent; døren ind til festen var blevet lukket.

Jesus påpegede tre aspekter af lignelsen, der kan hjælpe os. Han forklarede:

»Og på den dag, da jeg kommer i min herlighed, skal den lignelse, som jeg fortalte om de ti brudepiger, blive opfyldt.

For de, der er kloge og har modtaget sandheden og gjort den hellige Ånd til deres vejleder og ikke har ladet sig bedrage – sandelig siger jeg jer: De skal ... udholde den dag.«

Med andre ord behøvede de ikke at frygte eller være ængstelige, for de ville overleve og få succes. De ville sejre.

Hvis vi er kloge, modtager vi sandheden ved at tage imod Jesu Kristi evangelium gennem præstedømmeordinancer og pagter. Dernæst stræber vi efter at forblive værdige til altid at have Helligånden hos os. Den evne må og skal tilegnes individuelt og personligt, dråbe for dråbe. Konsekvente, personlige, private, hengivne handlinger indbyder Helligånden til at vejlede os.

Det tredje element, som Jesus fremhævede, er at undgå bedrag. Frelseren sagde advarende:

»Se til, at ingen fører jer vild!

Der skal komme mange i mit navn og sige: Jeg er Kristus! og de skal føre mange vild.«

Frelseren vidste, at bedragere ville forsøge at vildlede de udvalgte, og at mange disciple ville blive ført bag lyset. Vi bør hverken tro dem, der uberettiget påstår at have modtaget guddommelig godkendelse, eller vove os ud i metaforiske ørkener eller hemmelige kamre for at blive vildledt af vildledte.

Vi lærer af Mormons Bog, hvordan vi kan skelne mellem bedragere og disciple. Disciple fremmer altid at tro på Gud, det at tjene ham og at gøre godt. Vi vil ikke blive bedraget, når vi søger og tager imod råd fra betroede personer, som selv er Frelserens trofaste disciple.

Vi kan også undgå bedrag ved at tilbede regelmæssigt i templet. Det hjælper os til at bevare et evigt perspektiv og beskytter os mod påvirkninger, der kan distrahere eller aflede os fra pagtsstien.

Den afgørende lektie i lignelsen om de ti brudepiger er, at vi er vise, når vi tager imod evangeliet, stræber efter at have Helligånden hos os og undgår bedrag. De fem kloge brudepiger kunne ikke hjælpe dem uden olie; ingen kan tage

gospel, take the Holy Ghost as a guide, and avoid deception on our behalf. We have to do this for ourselves.

The Savior then told the parable of the talents. In this parable, a man gave differing amounts of money, referred to as talents, to three servants. To one servant he gave five talents, to another he gave two, and to a third he gave one. Over time, the first two servants doubled what they had received. But the third servant simply buried his single talent. To both servants who had doubled their talents, the man said, "Well done, ... good and faithful servant: thou hast been faithful over a few things, I will make thee ruler over many things: enter thou into the joy of thy lord."

The man then chided the servant who had buried his talent for being "wicked and slothful." This servant's talent was taken away, and he was banished. Yet, had this servant doubled his talent, he would have received the same commendation and reward as the other servants.

One message of this parable is that God expects us to magnify the abilities we have been given, but He does not want us to compare our abilities to those of others. Consider this insight provided by the 18th-century Hasidic scholar Zusya of Anipol. Zusya was a renowned teacher who began to fear as he approached death. His disciples asked, "Master, why do you tremble? You've lived a good life; surely God will grant you a great reward."

Zusya said: "If God says to me, 'Zusya, why were you not another Moses?' I will say, 'Because you didn't give me the greatness of soul that you gave Moses.' And if I stand before God and He says, 'Zusya, why were you not another Solomon?' I will say, 'Because you didn't give me the wisdom of Solomon.' But, alas, what will I say if I stand before my Maker and He says, 'Zusya, why were you not Zusya? Why were you not the man I gave you the capacity to be?' Ah, that is why I tremble."

Indeed, God will be disappointed if we do not rely upon the merits, mercy, and grace of the Savior to magnify the God-given abilities we have received. With His loving assistance, He expects us to become the best version of ourselves. That we may start with differing abilities is irrelevant to Him. And it should be to us.

Finally, the Savior told the parable of the sheep and goats. When He returns in His glory,

imod evangeliet, bruge Helligånden som vejleder eller undgå at blive bedraget for os. Det må vi selv gøre.

Frelseren fortalte derefter lignelsen om talenterne. I den lignelse gav en mand forskellige pengebeløb, der omtales som talenter, til tre tjenere. Til én tjener gav han fem talenter, en anden gav han to, og til en tredje gav han en. Med tiden fordoblede de to første tjenere det, de havde modtaget. Men den tredje tjener gravede bare sin ene talent ned. Manden sagde til de to tjenere, der havde fordoblet talenterne: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget: Gå ind til din herres glæde!«

Manden irettesatte derefter tjeneren, der havde gravet sin talent ned, for at være dårlig og doven. Denne tjener fik sin talent taget fra sig, og han blev forvist. Men hvis denne tjener havde fordoblet sin talent, ville han have modtaget den samme ros og belønning som de andre tjenere.

Ét budskab i denne lignelse er, at Gud forventer, at vi forøger de evner, vi har fået, men han ønsker ikke, at vi sammenligner vores evner med andres. Overvej denne indsigt, som den hasidiske lærde Zusya fra Anipol fremkom med i det 18. århundrede. Zusya var en berømt underviser, der begyndte at blive bange, da han nærmede sig døden. Hans disciple spurgte: »Mester, hvorfor skælver du? Du har levet et godt liv; Gud vil helt sikkert give dig en stor belønning.«

Zusya sagde: »Hvis Gud siger til mig: 'Zusya, hvorfor var du ikke ligesom Moses?' vil jeg sige: 'Fordi du ikke gav mig den sjælelige storhed, som du gav Moses.' Og hvis jeg står foran Gud, og han siger: 'Zusya, hvorfor var du ikke ligesom Salomo?' vil jeg sige: 'Fordi du ikke gav mig Salomos visdom.' Men hvad skal jeg dog sige, hvis jeg står foran min skaber, og han siger: 'Zusya, hvorfor var du ikke Zusya? Hvorfor var du ikke den mand, jeg gav dig evnen til at blive?' Åh, det er derfor, jeg skælver.«

Ja, Gud vil blive skuffet, hvis vi ikke forlader os på Frelserens fortjenester, barmhjertighed og nåde til at højne de gudgivne evner, vi har fået. Han forventer, at vi bliver den bedste udgave af os selv med hans kærlige hjælp. At vi begynder med forskellige evner er irrelevant for ham. Og det bør det også være for os.

Til sidst fortalte Frelseren lignelsen om fårene og bukkene. Når han vender tilbage i sin

“before him shall be gathered all nations: and he shall separate them one from another, as a shepherd divideth his sheep from the goats: and he shall set the sheep on his right hand, but the goats on the left.”

Those on His right became heirs in His kingdom, and those on His left received no inheritance. The distinguishing characteristic was whether they fed Him when He was hungry, gave Him drink when He was thirsty, housed Him when He was a stranger, clothed Him when He was naked, and visited Him when He was sick or imprisoned.

Everyone was perplexed, both those on the right hand and those on the left hand. They asked when they had, or when they had not, given Him food, drink, and clothing or helped Him when He was vulnerable. In response, the Savior said, “Verily I say unto you, Inasmuch as ye have done it unto one of the least of these my brethren, ye have done it unto me.”

The message of the parable is clear: when we serve others, we serve God; when we don't, we disappoint. He expects us to use our gifts, talents, and abilities to bless the lives of Heavenly Father's children. The divine impulse to serve others is illustrated in a poem written in the 19th century by the Finnish poet Johan Ludvig Runeberg. My siblings and I repeatedly heard the poem “Farmer Paavo” throughout our childhoods. In the poem, Paavo was a poor farmer who lived with his wife and children in the lake region of central Finland. Several years in a row, most of his crops were destroyed, whether through the runoff from the spring snowmelt, summer hailstorms, or an early autumn frost. Each time the meager harvest came in, the farmer's wife lamented, “Paavo, Paavo, you unfortunate old man, God has forsaken us.” Paavo, in turn, stoically said, “Mix bark with the rye flour to make bread so the children won't go hungry. I'll work harder to drain the marshy fields. God is testing us, but He will provide.”

Each time the crops were destroyed, Paavo directed his wife to double the amount of bark that she mixed into the flour to ward off starvation. He also worked harder, digging trenches to drain the ground and decrease his fields' susceptibility to a spring runoff and an early autumn frost.

After years of hardship, Paavo finally harvested a rich crop. His wife exulted, “Paavo, Paavo,

herlighed, skal »alle folkeslagene ... samles foran ham, og han skal skille dem, som en hyrde skiller fårene fra bukkene; fårene skal han stille ved sin højre side og bukkene ved sin venstre«.

Dem på hans højre side blev arvinger i hans rige, og dem på hans venstre side modtog ingen arvelod. Det, der adskilte dem, var, om de gav ham mad, da han var sulten, gav ham noget at drikke, da han var tørstig, gav ham husly, da han var fremmed, gav ham tøj, da han var nøgen og besøgte ham, da han var syg eller i fængsel.

Alle var forvirrede, både dem på den højre side og dem på den venstre side. De spurgte, hvornår de havde eller ikke havde givet ham mad, drikke og tøj eller hjulpet ham, da han var sårbar. Som svar sagde Frelseren: »Sandelig siger jeg jer: Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.«

Budskabet i lignelsen er klart: Når vi tjener andre, tjener vi Gud; når vi ikke gør det, skuffer vi ham. Han forventer, at vi bruger vores gaver, talenter og evner til at velsigne vor himmelske Faders børn. Den guddommelige trang til at tjene andre illustreres i et digt, som den finske digter Johan Ludvig Runeberg skrev i det 19. århundrede. Mine søskende og jeg hørte gentagne gange digtet »Landmanden Paavo« i vores barndom. I digtet var Paavo en fattig landmand, der boede med sin hustru og sine børn i sødistriktet i det centrale Finland. Flere år i træk blev de fleste af hans afgrøder ødelagt, hvad enten det var på grund af afstrømning fra forårets snesmeltning, sommerhaglevær eller en tidlig efterårsfrost. Hver gang den beskedne høst kom, klagede landmandens kone: »Paavo, Paavo, du uheldige gamle mand, Gud har forladt os.« Paavo svarede stoisk: »Bland bark med rugmelet for at lave brød, så børnene ikke bliver sultne. Jeg vil arbejde hårdere for at dræne de sumpede marker. Gud prøver os, men han vil sørge for os.«

Hver gang afgrøderne blev ødelagt, bad Paavo sin hustru om at fordoble mængden af bark, som hun blandede i melet for at afværge sult. Han arbejdede også hårdere og gravede render for at dræne jorden og mindske sine markers modtagelighed over for en forårsafstrømning og en tidlig efterårsfrost.

Efter mange års trængsler høstede Paavo endelig en rig afgrøde. Hans kone jublede: »Paavo,

these are happy times! It is time to throw away the bark, and bake bread made only with rye.” But Paavo solemnly took his wife’s hand and said, “Mix half the flour with bark, for our neighbor’s fields have frosted over.” Paavo sacrificed his and his family’s bounty to help his devastated and destitute neighbor.

The lesson of the Savior’s parable of the sheep and goats is that we are to use the gifts we have been given—time, talents, and blessings—to serve Heavenly Father’s children, especially the most vulnerable and needy.

My invitation to the anxious Primary child I mentioned earlier, and to each of you, is to follow Jesus Christ and to trust the Holy Ghost as you would a cherished friend. Rely on those who love you and who love the Savior. Seek God’s guidance to develop your unique abilities, and help others, even when it isn’t easy. You will be ready to meet the Savior, and you can join President Nelson in being joyfully optimistic. In doing so, you help the world prepare for the Second Coming of Jesus Christ, and you will be blessed with sufficient hope to enter the rest and joy of the Lord, now and in the future.

As we sing in one of our new hymns:

Rejoice! And prepare for that day! ...

No one knows the day and hour when He will come again,

But He’ll return as scriptures say; it will be a joyful day

When our beloved Savior comes again.

In the name of Jesus Christ, amen.

Paavo, det er lykkelige tider! Det er tid til at smide barken væk og bage brød, der kun er lavet med rug.« Men Paavo tog højtideligt sin hustru hånd og sagde: »Bland halvdelen af melet med bark, for vores nabos marker er frosset til.« Paavo ofrede sin og sin families overflod for at hjælpe sin sønderknuste og nødlidende nabo.

Det, vi kan lære af Frelserens lignelse om fårene og bukkene, er, at vi skal bruge de gaver, vi har fået – tid, talenter og velsignelser – til at tjene vor himmelske Faders børn, især de mest sårbare og mest trængende.

Min opfordring til det ængstelige primary-barn, jeg nævnte tidligere, og til hver enkelt af jer er at følge Jesus Kristus og stole på Helligånden, som I ville stole på en elsket ven. Stol på dem, der elsker jer, og som elsker Frelseren. Søg Guds vejledning for at udvikle jeres unikke evner og hjælpe andre, selv når det ikke er let. I vil blive klar til at møde Frelseren, og I kan tillige med præsident Nelson være glædeligt optimistiske. Når I gør det, hjælper I verden med at forberede sig på Jesu Kristi andet komme, og I vil blive velsignet med tilstrækkeligt håb til at træde ind til Herrens hvile og glæde, nu og i fremtiden.

Som vi synger i en af vores nye salmer:

Fryd jer! Og forbered jer til den dag! ...

Ingen kender den dag eller time, hvor han kommer igen,

men han vender tilbage, som skrifterne siger; bliver det en glædens dag,

når vor elskede Frelser kommer igen.

I Jesu Kristi navn. Amen.